

Bruceov príbeh

Volám sa Bruce a pochádzam zo Zimbabwe v južnej Afrike. Narodil som sa v roku 1983 v strednej časti Zimbabwe v malom meste Kwekwe. Bývali sme v dome, cez prázdniny sme však chodili na dedinu, kde sme pestovali zeleninu a žili v chatrčiach. Kým ešte štát fungoval, svoju mladosť som si skutočne užíval. Mohol som chodiť do školy a robiť všetko, čo som chcel. No od roku 1998 to s nami šlo z kopca. Odvtedy to bolo skutočne ťažké. Na prelome milénia sa v Zimbabwe objavila opozícia a politický boj sa začal stupňovať. Kedykoľvek prišlo na voľby, ľudia boli zastrášaní a my chlapi sme boli nútení zúčastňovať sa pochodov niektorej zo strán. Keď som sa musel prestať učiť za automechanika, rozhodol som sa odísť.

Prečo? Pretože som vedel, že potrebujem inú krajinu s lepšími možnosťami, krajinu, kde by som mohol žiť lepší život. Dokonca aj moja mama si zbalila svoje veci a odišla do Juhoafrickej republiky a prišla späť s peniazmi. Mój brat spravil to isté. Odvtedy som vedel, že v Juhoafrickej republike zo seba môžem spraviť niečo lepšie.

V roku 2004 som prvýkrát prišiel do Kapského Mesta a veľmi sa mi tam páčilo. Aj keď som sa medzitým vrátil domov, v Zimbabwe som už natrvalo nezostal. Moji priatelia a ja sme sa stále vracali do Botswany, kde sme kupovali napríklad lacné oblečenie a predávali ho v Zimbabwe. V roku 2006 som cestoval z Botswany do Juhoafrickej republiky. Dve noci som strávil u môjho bratranca v Johannesburgu, ale mojím hlavným cieľom bolo Kapské Mesto. V tom čase boli Pretória a Johannesburg zaplavené ľuďmi zo Zimbabwe, preto som si myslel, že by som mal ísť niekam ďalej. V Kapskom Meste som predával africké umelecké predmety, ako napríklad drevené sošky, a pokračoval som v cestovaní, aby som zohnal tovar na predaj. Keď sme s mojimi priateľmi nemali peniaze, cestovali sme stopom v prívosoch obrovských kamiónov. Raz, keď sme sa v roku 2008 viezli v jednom z takýchto kamiónov, sme havarovali a všetok náš tovar sa zničil – to bol koniec môjho podnikania.

Keď sme prišli do Juhoafrickej republiky, colníci nám povolili, aby sme v krajine zostali tri mesiace. To však samozrejme nebolo dosť na to, aby som zarobil dostatok peňazí. Vízum som tak napokon prešvihol zhruba o rok.

Našťastie to bolo v čase, keď úrady začali dávať do obehu utečenecké dokumenty pre všetkých Zimbabwečanov žijúcich v Juhoafrickej republike. Svoj prvý azyl som dostal na šesť mesiacov, potom som si ho musel obnoviť. Takýto postup mi však prišiel dosť neistý, preto som sa pred dvoma rokmi požiadal o pracovné víza, ktoré mi momentálne platia do roku 2015.

Potom ako som pri havárii prišiel o všetok tovar, mi nezostali žiadne peniaze. Tak som začal pracovať na stavbe a neskôr v reštaurácii. Najskôr som pracoval ako pomocník v kuchyni, neskôr ako čašník a dnes som barmanom a mixujem koktaily. Toto je teraz moja kariéra. Snívam však o tom, že si otvorím vlastný bar a malú reštauráciu - ak budem tvrdo pracovať a podarí sa mi ušetriť dostatok peňazí. Naozaj by som chcel viesť svoj vlastný biznis.

Čo nemám na svojom novom domove rád? Rýchle tempo života. Kvôli nemu je tu podľa mňa v porovnaní so Zimbabwe viac kriminality, obchodovania s drogami a násilných gangov. Okrem toho je k nám domáce čierne obyvateľstvo často veľmi arogantné. Prídu k tebe a začnú rozprávať vo svojom kmeňovom jazyku. Myslím si, že je to urážka pre tých, ktorí ich jazykom nehovoria. Aj napriek tomu mám svoj nový domov rád. Platí tu totiž, že ak tvrdo pracuješ, prácu si nájdeš. Okrem toho tu môžeš naraziť na ľudí z celého sveta a príroda okolo Kapského Mesta je úžasná. A najdôležitejšie na záver: v Kapskom Meste som našiel svoju lásku. Je to mladá Nemka, ktorá prišla do nášho baru a dnes je mojou ženou.